

[Johan Asmussen.]

Så kommer jeg til den grimme lov, § 225, stk. 4. Der må jeg måske have lov til at minde om, at de uafhængige allerede, da denne bestemmelse skulle indføres, stemte imod, og vi vil derfor nu stemme for, at bestemmelsen ophæves. Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger om det. Der er argumenteret frem og tilbage, og jeg kan slutte mig til de argumenter, der går ind for, at denne bestemmelse ophæves. Jeg kan måske sige, at den forekommer mig at være et eksempel på det, man i strafferetlig teori kalder „forsøg med utjenlige midler“. De hensigter, der lå bag ved dens indførelse, må anerkendes, men dels har bestemmelsen åbenbart ikke helt vist sig at kunne slå til, og dels må jeg sige, at når man overhovedet vover sig ind på at lovgive om noget sådant, bør det i hvert tilfælde kun være, hvis man er aldeles overbevist om, at det er nødvendigt og hensigtsmæssigt, og en sådan overbevisning tror jeg efterhånden ikke der er mange der har, og derfor vil det være rigtigt, at denne meget uheldige bestemmelse fjernes.

Det er jo ofte sådan, at når man har tænkt sig at fremkomme med en bestemt idé og man så hører, at den også kommer fra anden side, må man beherske en lille ærgrelse over det og i stedet for glæde sig over, at der er andre, der har været inde på den samme tanke. Jeg tænker her specielt på det ærede medlem fru Else-Merete Ross' bemærkning om ophævelse også af straffelovens § 230, der drejer sig om at straffe den, der — uanset alderen — modtager betaling for at indlade sig på et homoseksuelt forhold. Jeg synes i virkeligheden, at denne bestemmelse er lige så uheldig som den, vi nu er i færd med at ophæve, og jeg vil gerne henstille til udvalget, at man overvejer — det er muligt, det kræver nogle undersøgelser — at være konsekvent og også fjerne denne bestemmelse. Den giver en ulighed på flere punkter inden for dette område, som jeg i virkeligheden mener at samfundet må være vokset fra.

Med disse ord kan også jeg slutte mig til det fremsatte lovforslag og give tilsagn om med interesse at deltage i debatten, når forslaget har været igennem udvalgsbehandlingen.

Gottschalck-Hansen: Det er som bekendt meningen, at et lovforslags første behandling kun skal dreje sig om de principielle problemer; dette være sagt til den sidste ærede taler. Jeg vil gerne i den forbindelse tillade mig at komme med en principiel betragtning for så vidt angår den påtænkte lettelse med hensyn til den prøveløsladelse, som er omtalt i det foreliggende lovforslag. Der er vel ikke et eneste menneske i vort kultursamfund, der betragter fængselsstraf som udtryk for samfundets hævn eller nogen form for gengældelse. Vi vil ikke acceptere normen øje for øje og tand for tand, og forestillingen om, at med ondt skal ondt fordrives, er ikke gangbar. Men alle er jo enige om, at vi beklageligvis er nødt til at opretholde og bevare fængslerne.

Jeg har i min egenskab af præst haft anledning til adskillige gange at besøge fanger i forskellige af vore straffeanstalter, og jeg er helt klar over, at det i sig selv er noget aldeles frygteligt at blive berøvet sin frihed, at blive sat under lås og slå, at blive sat under kontrol og fuldstændig miste sin selvstændighed inden for det tidsrum, man er i fængsel. I virkeligheden kunne jeg ønske, man ændrede straffeloven derhen, at mange af de forbrydelser, som i dag medfører fængselsstraf, kunne klares med bødestraf, hvor man mærkbart, med høje bøder, krævede de mennesker straffet, der havde begået et eller andet lovbrud.

Men der findes jo — desværre kun — mennesker, som forbryder sig på en sådan måde, at man ikke har andet middel end at spærre dem inde; jeg tænker på voldsforbrydere, og jeg tænker på voldtægtsforbrydere, de såkaldte seksualforbrydere. Man kan finde frem til mange forklarende undskyldninger for disse mennesker. De kan være adfærdsbeskadede, de kan være miljøskadede, de kan være niveauhæmmede, de kan have været udsat for dårlig påvirkning, de kan komme fra dårlige hjem, og der kan findes mange forklaringer, men om alle dem, som bliver sat ind, gælder det jo dog, at de er fundet egnet til straf; inden dommeren afgiver sin kendelse, er det konstateret, om pågældende skal institutionsanbringes, fordi vedkommende er et stakkels sygt menneske, eller om han eller hun skal sættes ind til afsoning ved